

Sygn. akt V CZ 134/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Teresa Bielska-Sobkowicz
SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa G. B.
przeciwko E. Pro S.A.
o złożenie oświadczenia woli i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2012 r.,
zażalenia powoda na orzeczenie o kosztach, zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 lipca 2011 r.,

**uchyla orzeczenie o kosztach procesu zamieszczone
w punktach pierwszym i drugim wyroku Sądu Apelacyjnego z
dnia 15 lipca 2011 r. (sygn. akt I ACa ...) i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego
rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2011 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 stycznia 2011 r. i oddalił powództwo, zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 8700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję oraz kwotę 15990 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód w zażaleniu zaskarżył orzeczenia o kosztach zarzucając naruszenie:

- 1) art. 102 k.p.c. przez jego niezastosowanie, mimo istniejących podstaw do nieobciążenia powoda kosztami w całości;
- 2) art. 98 k.p.c. przez obciążenie powoda kosztami postępowania apelacyjnego w sposób odbiegający od norm ustawowych;
- 3) art. 328 § 2 k.p.c. przez nieprzedstawienie motywów tego rozstrzygnięcia w sposób wystarczający i miarodajny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadniając orzeczenie o kosztach, Sąd Apelacyjny powołał się na art. 98 k.p.c. Przepis ten stanowił, co do zasady, miarodajną podstawę prawną tego rozstrzygnięcia, skoro powód przegrał proces w całości. Nie jest również uzasadniony zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. z przyczyn podanych w zażaleniu, ponieważ rozpoznawana sprawa, obejmująca roszczenie właściciela z art. 231 § 2 k.c., nie miała „precedensowego” charakteru, a rodzaj działalności pozwanego (przedsiębiorcy przesyłowego) nie pozbawiał go samoistnie zwrotu poniesionych kosztów w razie wygrania sporu sądowego.

Uzasadniony jest natomiast zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., obligującego sąd orzekający do przedstawienia motywów rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający zainteresowanym stronom polemikę odwoławczą, a sądowi przełożonemu – kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia. Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy nie dokonuje własnych ustaleń faktycznych i jest związany ustaleniami sądu drugiej instancji. Tymczasem w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego nie ma żadnych ustaleń dotyczących rozliczenia kosztów procesu obejmujących opłaty sądowe, wydatki na biegłego oraz wynagrodzenia pełnomocników.

Nie można w konsekwencji miarodajnie sprawdzić zarzuty powoda odnoszące się do wysokości kosztów procesu zasądzonych od niego na rzecz strony pozwanej.

Należało w konsekwencji uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać w tym zakresie sprawę do ponownego rozpoznania (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).